

МИЛЕ МАРКОВСКИ
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ЕДНА
ГЛАДНА ПИСАЛКА

chitanka.info

Тя беше обикновена писалка и се хранеше само с мастило. Все се оплакваше, че е гладна.

Нямаше ръце да яде сама и затова плачеше.

Сълзите ѝ течаха върху хубавия килим, но никой не ги забелязваше.

Дотегна и този живот и реши да избяга от Томето, да отиде сред хората.

Тихичко се мушна през вратата и се намери на улицата.

Минаваха големи автомобили. Тя се изплаши и взе да трепери. За пръв път беше сама на улицата. Бе свикнала да бъде в джоба на Томето, но той вече цял месец не се грижеше за нея и писалката умираше от глад.

Тя предпазливо се движеше между хората.

Влезе в една книжарница на самообслужване и се нареди между другите писалки. Вярваше, че някой ще я купи и ще я нахрани. Другите писалки сърдито я приеха. Началникът на писалките каза:

— Защо идваш при нас?

— Гладна съм.

— Защо?

— Защото не съм яла.

— А защо не си яла?

— Няма кой да ме нахрани.

— Кой трябваше да се грижи за теб?

— Едно дете, Томето. Сега като че ли има по-важни работи и ме забрави.

Писалките също се съвещаваха.

Началникът каза:

— Приемаме те, но няма да можем да ти дадем мастило.

Писалката беше отчаяна. Идеше ѝ да се самоубие.

Навън бе нощ, на писалката ѝ се спеше, а продавачките се готвеха да затворят магазина.

Писалката взе съдбоносно решение.

Когато до нея минаваше една продавачка, тя скочи в джоба и. Жената се прибра у дома си. Беше много уморена. Хвърли я на кревата и после я забрави.

На писалката отново ѝ се доплака, но и сълзи нямаше вече.

Продавачката си легна, заспа, а писалката стоеше будна и си мислеше. Не знаеше какво да направи.

Мисли, мисли и реши.

Полека се приближи до вратата и... отново бе на улицата.

Сега нямаше много автомобили и затова беше по-спокойна. Шляеше се по улиците, но страшно много я болеше коремът.

Гледаше във витрините, усещаше приятната миризма от ресторантите, преглъщаше, докато се появи онова здание, в което поиска да влезе. По коридорите тичаха хора. В една просторна зала имаше големи машини. Те нещо печатаха. Писалката си помисли: „Сигурно печатат вестници“.

Изведнъж се засмя весело, весело и силно. Очите ѝ се напълниха с роса. Плачеше, защото взе ново решение.

Качи се на една от машините и написа следното обявление:

Търси се собственикът на загубената писалка. Той е ученикът Томе. Аз съм гладна. Този, който ме намери, моля, да ми даде да ям. Ям само мастило. Нищо друго.

Загубената писалка

И пак се озова на улицата.

Легна и заспа до една висока къща.

Сутринта всички четяха вестници.

Очите на писалката радостно блестяха:

„Сигурно четат за мене!“

От радост се втурна по улицата.

Тогава я блъсна един пиян шофьор на голям камион. Писалката се счупи на малки късчета. Веднага пристигна „Бърза помощ“. Лекарите, макар че извършиха много операции върху раздробеното ѝ тяло, не можаха да я спасят.

А хората четяха за загубената писалка...

Само Томето не прочете обявлението.

Той не обичаше да чете вестник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.